1981 ஏப்ரல் 7]

பெருநாழியில் சார் பதிவாளர் அலுவலகம் அமைக்கும் திட்டம்.

*வினா எண். 669—திரு. கே. தனுக்கோடித் தேவர் : மாண்புமிகு ஊரகத் தொழில் அமைச்சர் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்கு விடையளிப்பாரா—

(அ) இராமநாதபுரம் மாவட்டம் பெருநாழியில் சப்-ரெஜிஸ்தரார் அலுவலகம் ஏற்படுத்தும் செயற்குறிப்பு அரசின் பரிசீலனையில் உள்ளதா ?

(ஆ) ஆம் எனில், நடப்பு ஆண்டில் துவக்க அரசு ஆணை பிறப்பிக்குமா ?

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி : (அ) ஆம்.

(ஆ) அலுவலகம் அமைக்கத் தேவையான சாத்தியக் கூறுகள் இருப்பின் அடுத்த ஆண்டின் இரண்டாம் பகுதி திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதுபற்றி அரசு பரிசீலிக்கும்.

அரசு விளம்பரங்களுக்கான செலவு

*வினா எண். 670—திரு து. புருஷோத்தமன் : மாண்புமிகு செய்தி அறநிலைய அமைச்சர் கீழ்க்கண்ட வினாவுக்கு விடையளிப்பாரா—

1978–1979, 1979–1980 ஆண்டுகளில் தினசரி பத்திரிகைகளில் தமிழக அரசு விளம்பரங்களுக்கென செலவளிக்கப்பட்ட தொகை எவ்வளவு ?

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன் : இக்கேள்விக்கான விடைகுறிப்பு ஒன்று* அவையில் வைக்கப்படுகிறது.

திரு து. புருஷோத்தமன் : இந்த விவர அறிக்கையில் எல்லா தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுக்கும் அல்லது எல்லாப் பத்திரிகைகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட, விளம்பரச் செலவு பற்றிய பணத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த விவர அறிக்கையைப் பார்க்கிறபோது ஆட்சியை ஆதரிக்கிற பத்திரிகைகள் அல்லது ஆளும் கட்சியை ஆதரிக்கும் பத்திரிகைகள் அதிகமான விளம்பரம் பெற்றிருக்கிறது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. குறிப்பாக 1978–79 ஆம் ஆண்டில் தினத்தந்திக்கு ஏறக்குறைய ஒன்பது இலட்சம் ரூபாய் அளவிற்கு விளம்பரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் தினகரனுக்கு ரூ. 55,000-க்கு விளம்பரம் கொடுக்கப்

---

* 394-ம் பக்கத்தில் இணைப்பு I ஆக அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.

பட்டிருக்கிறது. அந்த ஆண்டு முரசொலிக்கு ரூ. 32,000-க்கு மட்டும்தான் விளம்பரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1979—80-ல் தினத்தந்திக்கு ரூ. 13,24,799-க்கு விளம்பரம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. தினகரனுக்கு ரூ.24,116-க்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. முரசொலிக்கு அந்த ஆண்டு ரூ. 11,418-க்குத்தான் விளம்பரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஆளும் கட்சியை ஆதரித்தால்தான் அல்லது ஆளும் ஆட்சியின் கருத்துக்களை ஆதரித்து எழுதினால்தான் விளம்பரம் கிடைக்கும் என்ற வகையில் பத்திரிகைகள் தங்கள் நியாயமான எண்ணங்களை மாற்றி திசை திருப்பக்கூடிய வகையில் இருக்கிறது என்று மக்கள் கருதுகிறார்கள். அந்த எண்ணத்தைப் போக்க நியாயமான வகையில் எல்லோருக்கும் சமமான வகையில் பொதுவாக அரசு விளம்பரங்கள் எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் வரவேண்டும், எல்லோரும் படிக்க வேண்டும், விளம்பரமாக வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கத்தோடு இனிமேலாவது அப்படி பகிர்ந்தளிக்கிற முறையில் பாரபட்சமற்ற ஒரு நிலையை அரசு ஏற்படுத்த ஆவன செய்யுமா?

(முற்பகல் 9-10)

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அரசுத் துறையைச் சார்ந்த பல்வேறு நிறுவனங்கள், கழகங்கள், கைத்தறித் துறை நிறுவனம் கோ-ஆப்டெக்ஸ் நிறுவனம் போன்ற நிறுவனங்கள் எல்லாம் தனித்தனியாக விளம்பரங்கள் தருவது செய்தித் துறையின் மூலமாக ஒருங்கிணைத்துத் தரப்படுகிறது. கொடுக்கப்படுகின்ற விளம்பரங்கள் அந்தந்தத் துறைகளை, நிறுவனங்களைச் சார்ந்தவர்கள், அவர்களாக ஒதுக்குவதன் காரணமாக, எந்தப் பத்திரிகைக்குத் தர வேண்டுமென்று குறிப்பிடுகிறார்களோ, அந்தப் பத்திரிகைக்குத் தரப்படுகிறது. அதிகமான விற்பனையுள்ள பத்திரிகைகள் முதலிலே கணக்கிலே எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு, அவற்றிற்குத் தரப்படுகிறது. அதற்கு அடுத்தாற்போல், எந்தப் பத்திரிகையில் வந்தால் மக்களுக்குப் பயன்படும் என்பதைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, அதற்குத் தரப்படுகிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இங்கே ஏதோ ஆளுகின்ற கட்சிக்கு ஆதரவான பத்திரிகைகளுக்குத் தரப்படுகின்றது என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். நான் பழைய விவரங்களை இங்கே குறிப்பிட்டால், அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருக்கும், நான் அந்த விவரங்களுக்குள் எல்லாம் போக விரும்பவில்லை. முன் காலத்தில், மிகுந்த அனுபவம் உள்ளவர்கள் ஆட்சி செய்த காலத்தில், எப்படி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது என்பதையெல்லாம் பார்த்துத்தான், அவர்களிடத்திலே இருந்து பாடம் கற்றுக் கொண்டுதான், நல்லவைகளை எதிர்க் கட்சியிடமிருந்து எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் நல்லவைகளையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டுதான் நாங்கள் இப்போது பத்திரிகைகளுக்கு விளம்பரங்கள் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம்.

1981 ஏப்ரல் 7]

திரு. து. புருஷோத்தமன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே இந்த அறிக்கையிலே அதிகமான விளம்பரங்கள் பெற்ற பத்திரிகைகள் என்று சொல்கிறபோது, நமக்கெல்லாம் தெரியும், மக்களுக்கும் தெரியும், தினத்தந்தி, தினமலர், மக்கள் குரல், தென்னகம், அண்ணா, மாலை முரசு போன்ற பத்திரிகைகள் எப்படி தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடுகின்றன என்பது நன்கு தெரியும். அதே நேரத்தில், அலை ஓசை பத்திரிகை முன்னாலே தங்களுடைய கருத்தை நடுநிலைமையாக எடுத்து வைத்தது நமக்குத் தெரியும். 1978–79 ஆம் ஆண்டு அவர்கள் பெற்ற விளம்பரத் தொகை ரூ. 23,990. ஆனால். அதே நேரத்தில் 1979–80 ஆம் ஆண்டு அவர்கள் ஏறத்தாழ 7,000 ரூபாய்தான் விளம்பரமாகப் பெற்றிருக்கிறார்கள். எந்த நியாயத்தின் அடிப்படையிலே இது கொடுக்கப்பட்டது? முன்னாலே இருந்த அரசு என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். அப்படி பார்க்கிறபோது, அந்த அளவுக்கு நாங்கள் இல்லை என்று சொன்னார்கள். அதே நேரத்திலே இந்தி பத்திரிகையான நவ பாரத் டைம்ஸ் என்ற பத்திரிகைக்கு 1978–79 ஆம் ஆண்டில் ரூ. 56,000-க்கு விளம்பரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது . . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : கேள்வி என்ன என்பதைச் சொல்லுங்கள். அதிகமாக எந்தப் பத்திரிகைக்கு கொடுக்கக் வேண்டுமென்பதைச் சொல்லுங்கள்.

திரு. து. புருஷோத்தமன் : அதிகமாக யாருக்குக் கொடுக்கப் படுகிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லும்போது, விளம்பரம் எது அதிகப்படுத்துகிறதோ, அதற்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். நவ பாரத் டைம்ஸ் என்ற பத்திரிகையைவிட தினகரன், முரசொலி ஆகிய பத்திரிகைகள் குறைந்த அளவுக்கு விளம்பரப்படுத்துகின்ற பத்திரிகைகள் அல்ல என்பது அமைச்சருக்குத் தெரியுமா? இனிமேலாவது நல்ல காரியங்களை யார் செய்தாலும், அதற்குக் கொடுக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். எதிர்க் கட்சியில். . . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : கேள்வியாகக் கேட்க வேண்டும்.

திரு. து. புருஷோத்தமன் : ஆளும் கட்சி, எதிர்க் கட்சி என்று பாகுபாடு செய்யும் நிலைமை இருக்கிறது. இனிமேலாவது, இந்தக் குறை நீக்கப்படுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இப்போது ஒன்றும் குறை ஏற்படவில்லை; குறையான எண்ணங்களோடு நடத்தப்படவும் இல்லை. அதிகமாக விற்பனை செய்கிற பத்திரிகைகளுக்கு ஏன் விளம்பரம் தரப்படவில்லை என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். அவர் முரசொலி என்று பெயரிட்டு சொன்ன காரணத்தினாலே இதையும் சொல்லி விடுகிறேன். முரசொலி எதிர்க்

[1981 ஏப்ரல் 7

கட்சி பத்திரிகை என்கிற அளவில் அதற்கு தர வேண்டிய விளம்பரங்களை அவ்வப்போது தந்துகொண்டிருந்தோம். ஒரு குறிப்பிட்ட விளம்பரத்தை அரசின் சார்பிலே கொடுத்தபொழுது முரசொலி போட முடியாது என்று மறுத்தார்கள். அரசு தருகிற விளம்பரத்தைப் போட முடியாது என்று மறுக்கிற உரிமை அவர்களுக்கு இருக்கிறது. குறிப்பாக உலக தமிழ் மாநாடு பற்றிய விளம்பரத் தக்கூட அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆனாலும் அவர்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்க்கு விளம்பரத்தை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாம். பத்திரிகையாளர்களுக்கு அரசினுடைய விளம்பரத்தை மறுக்கிற உரிமை எப்படி இருக்கிறதோ, அதேபோல எந்த, எந்தப் பத்திரிகைகளுக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கிற உரிமையும் அரசுக்கு இருக்கிறது.

இன்னொன்றையும் சொன்னார்கள். 'நவ பாரத டைம்ஸ்' என்ற இந்தி பத்திரிகைக்குத் தந்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். இந்தி, மலையாளம், தெலுங்கு என்று பிரித்துத் தருவதில்லை. சில விளம்பரங்கள் இந்திய துணைக்கண்டம் முழுவதற்கும் தரப்படுகிறது. சில டெண்டர் விளம்பரங்கள், அரசு கொள்கைகள் பற்றிய சில குறிப்புகள் என்று வருகிறபோது, எல்லா மாநிலங்களிலும் அந்த விளம்பரங்கள் தரப்படுகின்றன. அதற்கு அடுத்தபடியாக ஆங்கிலம், தமிழ் என்று எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

இங்கே அதிகமாக விற்பனை ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கு ஏன் தரவில்லை என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் முன்னாலே இருந்த ஆட்சி கடைபிடித்து வந்த கொள்கைகளை எல்லாம் பார்த்து, அவைகளில் நல்லவைகளைத்தான் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொன்னேன். மக்கள் குரல் என்ற பத்திரிகை 39,404 பத்திரிகைகள் விற்பனை ஆனது. ஆனால் ஏதாவது விளம்பரம் தரப்பட்டதா என்று 1973, 1974, 1975-ல் பார்க்கிறேன், ஒரு அணாவுக்கு கூட விளம்பரமாக தரப்படவில்லை. தினமலர் என்ற பத்திரிகை ஏறத்தாழ 34,000 விற்பனை ஆகியது. அதற்கு 1973, 1974, 1975-ல் என்ன தரப்பட்டது என்றால் 1,269; 1,624; 916 ரூபாய்கள் என்ற அளவுதான். தென்னகம் என்று அன்றைக்கு அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தின், எதிர்கட்சி பத்திரிகை அதற்கு எவ்வளவு விளம்பரம் தெரியுமா? 1973–74-ல் 1,185 ரூபாய்—மிகவும் தாராளமனப்பான்மையுடன் தந்திருக்கிறார்கள். 1974, 75-ல் அது கூட கிடையாது. ஆனால் இன்றைக்கு இந்த அரசு எதிர்க் கட்சி பத்திரிகைகளுக்கும், எல்லா பத்திரிகைகளுக்கும் விளம்பரத்தை ஒரு பக்கம் கொடுத்து விட்டு, நாங்கள் ஒரு ஆட்சியினுடைய ஆண்டு நிறைவு என்பதைத் தெரிவிக்கிற வகையில் இவைகளை தருகிறோம். முரசொலி அந்த விளம்பரத்தைப் போட்டு விட்டு, அதற்குப் பக்கத்திலே அதை கேலி செய்தும், விளம்பரத்தைப் போல செய்தியைப் போட்டார்கள். அதையும் பொறுத்துக் கொண்டு விளம்பரங்களைத் தந்தோம். அதற்கு பிறகு, நீங்கள் கொடுக்கிற விளம்பரத்தை, நாங்கள் போட

1981 ஏப்ரல் 7]

மாட்டோம் என்ற ஒரு கட்டத்திலே, தெரிவித்த பிறகு நாங்களே எந்த பத்திரிகைக்கு, எப்போது கொடுப்பது என்பதை முடிவெடுத்து கொடுக்கிறோம்.

திரு. என். எஸ். வி. சித்தன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத்திற்கு அளித்திருக்கிற இந்த அறிக்கையிலே அண்ணாவுக்கு 1 இலட்சத்து 54 ஆயிரம், தினகரனுக்கு 24 ஆயிரம் சொச்சம், முரசொலிக்கு 11 ஆயிரம் என்ற அளவிற்கும், நீதியின் குரலுக்கு 43 ஆயிரம், நவசக்திக்கு 5 ஆயிரம், 1979-80-ல் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றார். அந்தப் பத்திரிகைகள் எத்தனை அச்சாகிவிற்பனை ஆனது என்பதை அறிவிப்பதற்குமுடியுமா? இனி வருங்காலத்தில் இதுபோன்ற புகார்களுக்கு இடமில்லாமல் அதிகமாக விற்பனையாகிற ஏடுகளுக்கு அதிக அளவிற்கு விளம்பரம் கொடுக்க அரசு முன் வருமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நவசக்திக்கு குறைவாக இருப்பதற்கு காரணம், அப்போது நவ சக்தி நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. அதனால் அந்தப் பட்டியல் அதிக அளவில் இல்லை. பத்திரிகை விற்பனை எண்ணிக்கை என்பது தவிர்க்க முடியாமல், எப்படி வியாதிக்காக கசப்பு மருந்து சாப்பிடுகிறோமோ, அதைப்போல ஒன்று. அடுத்தப்படியாக பத்திரிகையின் தரம், அது எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற கொள்கை, அது நாட்டிற்கு எந்த அளவிற்கு பயன்படுகிறது என்பது. சிறிய பத்திரிகையானாலும், அதை வளர்க்க வேண்டுமென்று, உற்சாகப்படுத்த வேண்டுமென்று சில இலட்சியங்களின் அடிப்படையிலே விளம்பரங்கள் தரப்படுகின்றது. குறிப்பாக நான் சுதேசமித்திரனை சொல்ல விட்டுவிட்டேன். ஏறத்தாழ 32 ஆயிரம் பத்திரிகைகள் போகிற போது அதற்கு ரூபாய் 6,600—1973–74-ல் 21,995 ரூபாய்; 74–75-ல் 1975–76-ல் 8,762 ரூபாய் தான். இப்போது அப்படியெல்லாம் நாங்கள் பார்ப்பதில்லை. எந்த நேரத்திலே, எந்த பத்திரிகையிலே விளம்பரம் வரவேண்டுமோ—இதிலே நான் கொடுத்திருக்கிற கணக்கு அரசு மாத்திரம் நேரடியாக கொடுக்கிற விளம்பரம் அல்ல

[முற்பகல் 9–20]

அரசுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட துறைகள் அனைத்தும், பொறுப்புக் கழகங்கள் அனைத்தும் கோ ஆப்-டெக்ஸ் போன்ற கைத்தறிக் கழகங்கள் அனைத்தும் தருகின்ற விளம்பரங்கள் எல்லாம் அதிலே சேர்க்கப்படுகின்றன. அவரவர்கள் பட்ஜெட்டை—இவ்வளவு நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது—என்பதைக் காட்டி இவ்வளவு விளம்பரம் எங்களுக்கு தினத்தந்தியிலே வந்தால் போதும் அல்லது இந்தப் பத்திரிகையிலே வந்தால் போதும் என்று அவர்கள் குறிப்பு அனுப்புகிறார்கள். செய்தித் துறை அதை ஒழுங்குபடுத்தி, அதை ஒருமுகப்படுத்தி பத்திரிகைகளுக்குத் தந்து, அந்த பணத்தை வாங்கிக் கொடுக்கிற வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது.

[1981 ஏப்ரல் 7

திரு. ஆர். மணிமாறன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுங் கட்சியை, அரசாங்கத்தை மிகப் பகிரங்கமாக ஆதரித்துக் கட்டுரைகள் மூலமாகத் தெளிவுபடுத்தி வருகிற மக்கள் குரல் பத்திரிகைக்கு கொடுத்த விளம்பரங்களைக் காட்டிலும் தினத் தந்தி போன்ற பத்திரிகைகளுக்கு அதிகமாக விளம்பரங்கள் கொடுத்திருப்பது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியுமா ? அரசினுடைய கொள்கைகளைக் கண்டித்து செய்தியாக வெளியிட்ட அதே செய்தியை விளம்பரமாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம் என்ற முறையிலே செய்தியை விளம்பரமாக வெளியிடுவதற்கு முன்வருகிற பத்திரிகைகளுக்கு அரசினுடைய சார்பிலே விளம்பரங்கள் கொடுப்பது மறுபரிசீலனை செய்யப் படுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு ஆர். எம். வீரப்பன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பத்திரிகைகள் எந்தக் கருத்தை வெளியிடுகின்றன. அரசை எந்தக் கருத்திலே ஆதரிக்கின்றன, எந்தக்கருத்திலே எதிர்க்கின்றன என்பது அந்த விளம்பரங்கள் கொடுப்பதற்கான அடிப்படையல்ல. ஆனால் அந்த விளம்பரம் எந்தப் பத்திரிகையிலே தரப் படவேண்டும், எந்தப் பத்திரிகையிலே வந்தால் பலன் உள்ளதாக இருக்கும் என்று அரசு மற்றத் துறைகள் அவரவர்களுக்கு ஏற்ற சூழ்நிலையில் பொருளாதார அடிப்படையில் முடிவுகள் எடுக்கப் படுகின்றன. தினத்தந்திக்கு ஏன் கூடுதல், மக்கள் குரலுக்கு ஏன் குறைவு என்பது பிரச்சினை அல்ல. நான் முன்னாலேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இன்றைக்கு தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலே தினத்தந்திதான் அதிகமான சர்குலேஷன், விற்பனையாகிற பத் திரிகை. ஆகவே நாம் ஒரு செய்தியை தமிழகத்திற்கு உடனடியாக விளம்பரப்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்புகிறபோது முதல் இடத்தை தினத்தந்திக்குத் தரவேண்டிய அவசியத்திலே இருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையிலே முடிவுகள் எடுக்கப்படுகின்றன. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. புருஷோத்தமன் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். ஆளும்கட்சியை ஆதரிக்கிற பத்திரிக்கைகளுக்கு எல்லாம் தருகிறார்கள் என்று, நான்கூட பழைய கணக்குகளை எடுத்துப் பார்த்தேன். முரசொலிக்கு 1974, 75, 76, இந்த மூன்று ஆண்டுகளிலே சுமார் 10 லட்சத்திற்கு விளம்பரம் தரப் பட்டிருக்கிறது. அதாவது 2,52,301; 3,75,493; 3.46,110 இதை யெல்லாம் நான் ஆளுகிற கட்சிக்கு ஆதரவாக அந்தப் பத்திரிக்கையிலே விளம்பரம் தந்தார்கள் என்று குறிப்பிடமாட் டேன். நியாயமாக அன்றைக்கு நடந்திருக்கிறார்கள், அந்த அடிப்படையிலே நாங்களும் நியாயமாக நடந்து கொண்டிருக் கிறோம்.

திரு. கு. ரமணி : தலைவர் அவர்களே, சிறிய பத்திரிக்கைகள் 8 ஆயிரம், 10 ஆயிரம், 15 ஆயிரம் என்று சர்குலேஷன் ஆகிற பத்திரிக்கைகளாக இருந்தாலும் கூட, அதை வாசிக்கின்ற தொழிலாளர்கள், உழைப்பாளி மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும். அந்தப் பத்திரிக்கைக்கு

6,500 என்றுதான் விளம்பரத்திலே நிற்கிறது. நான் அந்தப் பெயரைச் சொல்லவில்லை, இன்றைக்கு பத்திரிக்கை காகிதத்தின் விலை ஏறியிருக்கிறது, வரியும் உயர்ந்திருக்கிறது, அந்தப் பத்திரிக்கைகள் மூடப்படக்கூடிய அபாயம் இருப்பதை அமைச்சர் அவர்கள் அறிவார்களா ? அதை உத்தேசித்து அந்தப் பத்திரிக்கைகள் உயிரோடு இயங்குவதற்கும் அதிகப்படியாக மக்கள் சேவை செய்வதற்கும் விளம்பரம் அதிகமாகத் தரப்படுமா ?

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன் : முன்னாலே அரசினுடைய கொள்கையை அறிவித்திருக்கிறேன். எண்ணிக்கை என்பதை மாத்திரம் முக்கியமாக எடுத்துக் கொள்வது இல்லை. அவர்கள், பெயரைச் சொல்லவில்லை. நான் பெயரைச் சொல்கிறேன், தீக்கதிர், ஜனசக்தி போன்ற பத்திரிக்கைகள் எந்த அளவுக்கு, எத்தனை ஆயிரம் விற்பனையாகிறது என்பது பிரச்சினையல்ல, அது எவ்வளவு பெரிய செக்ஷனுக்குப் போகிறது என்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த சிறிய பத்திரிக்கைகளுக்கு விளம்பரங்களைத் தந்து ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்பதுதான் அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கை. ஆனால் பத்திரிக்கை நடத்துகிறவர்களுக்கும் கொஞ்சம் வியாபார முறை தெரிந்திருக்க வேண்டும், உணர்வு தெரிந்திருக்க வேண்டும். அது தெரியாமல் சில கட்சிகள் பத்திரிக்கைகள் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை ஏற்கனவே தெரிவித்திருக்கிறேன். சில கட்சி சார்பாக, அல்லது கட்சி சார்பற்ற முறையிலே சிறிய பத்திரிக்கைகளை நடத்துகிறவர்கள் முறையாக அரசாங்கத்தை அணுகி விளம்பரங்களைக் கேட்டுப் பெறுகிற முயற்சியிலே ஈடுபட்டால்—நாம் என்ன கொள்கை முடிவு எடுத்தாலும் கூட—அவர்களுக்கு தக்க நேரத்திலே அந்தப் பலன் கிடைக்கும் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. மு. அம்பிகாபதி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, வாராந்திரப் பத்திரிக்கைகளுக்கு விளம்பரம் கொடுப்பதைப்பற்றி இந்தக் குறிப்பிலே இல்லை. ஜனசக்தி போன்ற பத்திரிக்கைகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறதா ? அது வாராந்திரப் பத்திரிக்கை. தீக்கதிர், ஜனசக்தி போன்ற பத்திரிக்கைகள் பற்றி அமைச்சர்ரவர்கள் ஒத்துக் கொண்டதை வரவேற்கிறோம். அது நல்ல முடிவு. வாராந்திரப் பத்திரிக்கைகளுக்கு விளம்பரம் கொடுக்கப்படுகிறதா ? ஜனசக்திக்கு விளம்பரம் கொடுத்து வருகிறார்கள் என்பதை அறிவிக்க இயலுமா ?

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, இங்கேயிருக்கின்ற வினாவில் தினசரிப் பத்திரிக்கைகளைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கின்ற காரணத்தினால் தினசரிப் பத்திரிக்கைகளைப் பற்றிய தகவல்களைத்தான் தந்திருக்கிறார்கள். வாரப் பத்திரிக்கைகளுக்கும் இதே அடிப்படை தான். வ ரப் பத்திரிக்கைகள் முக்கியமாக இந்த நாட்டிலே, சமுதாயத்திலே நல்ல தமிழ் மொழிப் பயிற்சியையும், பழக்க

TRUTH ALONE TRIUMPHS

[1981 ஏப்ரல் 7

வழக்கங்களையும், பண்புகளையும், கொள்கைகளையும் விளக்குவதற்காகப் பயன்படுகின்றன. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற மிகப் பெரிய பேரியக்கம் உருவாகி இந்த மாநில அரசையே கைப்பற்றுகின்ற அளவிற்குப் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பயன்படுத்திய ஆயுதமே திராவிட நாடு என்ற வாரப்பத்திரிக்கைதான். ஆகவே, வாரப் பத்திரிக்கைகளை அலட்சியப்படுத்திவிட முடியாது. ஆனால் அவற்றை நடத்துகின்றவர்கள் முறையோடு நடத்த வேண்டும். குறைந்தது ஆறு மாதங்களாவது நடத்த வேண்டும் என்ற விதிகளெல்லாம் வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படி நடத்தப்படுகின்ற பத்திரிக்கைகள் முறையாக அரசை அணுகினால் தக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும்.

திரு. ப. நெடுமாறன்: மாண்புமிகு அவைத் தலைவரவர்களே, 1979—80ஆம் ஆண்டில் அரசு எல்லாப் பத்திரிக்கைகளுக்கும் அளித்த விளம்பரத்தின் மொத்தத் தொகை ரூ. 1,14,22,152. இதிலே குறிப்பிட்ட ஆறு அல்லது ஏழு பெரிய பத்திரிக்கைகளுக்கு கிட்டத்தட்ட 90 இலட்சம் ரூபாய்க்கு விளம்பரம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாக்கி எல்லாப் பத்திரிக்கைகளுக்கும் சேர்ந்து 25 இலட்சம் ரூபாய்க்கும் குறைவாக அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பத்திரிக்கைகளிலே அரசு விளம்பரங்களைத் தருவதன் மூலமாக மக்களுக்கு அந்தச் செய்திகள் எட்டுவது என்பது மட்டுமல்ல; இப்பொழுது குடும்பக் கட்டுப்பாடு அல்லது சத்துள்ள உணவு சாப்பிடுங்கள் என்பது போன்ற விளம்பரங்களை எல்லா பத்திரிக்கைகளுக்கும் கொடுக்கலாம். ஆகவே, இதைச் சமமாகப் பகிர்ந்து அளித்து குறிப்பாக, சிறிய பத்திரிக்கைகளுக்குப் பெருந்தொகையை ஒதுக்க வேண்டும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அம்பிகாபதி அவர்கள் சுட்டிக் காட்டியதைப் போல வாரப் பத்திரிக்கைகளுக்கும், அதே போன்று மாதம் இருமுறை வருகின்ற பத்திரிக்கைகளுக்கும், மாதப் பத்திரிக்கைகளுக்கும் இது போன்று விளம்பரங்களைக் கொடுத்து சிறிய பத்திரிக்கைகள் வளர்ச்சியடைய வேண்டுமென்கின்ற நோக்கம் அரசுக்கு இருக்குமேயானால் சிறிய பத்திரிக்கைகளுக்கு 75 சதவீதம் தொகையை ஒதுக்க அரசு முன்வருமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, இந்த விளம்பரங்களுக்குப் பணம் ஒதுக்குவது, செலவு செய்வது என்பது ஏதோ பத்திரிக்கைத் துறையைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்கின்ற இலட்சியத்தினால் மட்டும் ஒதுக்குவது அல்ல. நம்முடைய அரசினுடைய திட்டங்கள், அரசு ஏற்றிருக்கின்ற பொறுப்புக் கழகங்கள், பல்வேறு துறைகள், டான்சி போன்ற வியாபார நிறுவனங்கள், கோவாப்டெக்ஸ் போன்ற கைத்தறி நிறுவனங்கள் தங்களது வியாபாரத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காகப் பல நேரங்களில் விளம்பரம் செய்கிறார்கள். ஆகவே, விளம்பரம் தருவதை மேற்கொள்ளும்பொழுது, அவைகள் மக்களைச் சென்றடையக் கூடிய அளவிற்கு உள்ள பத்திரிக்

[981 ஏப்ரல் 7]

கைகள் என்னென்ன என்பதைப் பார்த்துத்தான் விளம்பரங்களைக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியத்தில் இருக்கிறார்கள். பெரும் பகுதி தொகையை சில முக்கியமான பத்திரிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நெடுமாறன் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். இதற்குக் காரணமே, அந்தப் பத்திரிக்கைகளின் விற்பனை—சர்க்குலேஷன் என்பது ஒன்று. அதற்காக அவர்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்ற விளம்பரக் கட்டணம் என்பது மற்றொன்று. உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், இந்து பத்திரிக்கையில் ஒரு செ. டிமீட்டருக்கு 1979–80 ஆம் ஆண்டில் 45 ரூபாய் இருந்தது ; 1980–81 ஆம் ஆண்டில் 50 ரூபாய் ஆகியது. அதைப்போல மற்றப் பத்திரிக்கைகளுக்கும் அவைகளுக்கேற்ற நிலைமைகள் இருக்கின்றன. அதிக விற்பனை ஆகின்ற பத்திரிக்கைகள் இருக்கின்றன. தினத்தந்திக்கு 24 ரூபாய் என்று இருந்தது, அடுத்த ஆண்டு 35 ரூபாய் என்று விளம்பரக் கட்டணம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது இந்திய அரசும் ஏற்றுக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்ட கட்டணம். அவையொட்டித்தான் தொகையும் வளர்கிறதே தவிர, ஏதோ இவைகளுக்கிடையே ஏற்படுகின்ற வித்தியாசம்—இடைவெளி என்பது கொடுக்கப்படுகின்ற விளம்பரத்தினால் மட்டுமல்ல. பத்திரிக்கைகள் விற்பனையாகின்ற எண்ணிக்கை, வைத்திருக்கின்ற கட்டணம் ஆகிய இவைகளையொட்டித்தான் தொகையும் அதிகமாகச் செலவிடப்படுகிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் சொன்னதைப் போல, சிறு பத்திரிகைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டும், ஆதரவு அளிக்க வேண்டும், பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டுமென்பது அரசினுடைய கொள்கையாக இருந்தாலும், அதற்கு ஓரளவுக்குத்தான் நம்முடைய செயலிலே காட்ட முடியும், அப்படி வரும் பொழுது அந்தப் பத்திரிக்கைகளின் கட்டண விகிதத்தின்படி அந்தக் கட்டணங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள இயலும், அப்பொழுதும்கூட இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை நாம் ஈடு செய்துவிட முடியாது.

[முற்பகல் 9–30]

திரு. கோவைத்தம்பி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பாரபட்சம் காட்டாமல் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. புருஷோத்தமன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல் இனியாவது, அலை ஓசைப் பத்திரிக்கைக்கு அதிகமாக விளம்பரம் தருவார்களா ?

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினருக்கு அலை ஓசையின் மேல் ஏன் இவ்வளவு அக்கறை என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. புருஷோத்தமனுக்கு தினகரன் மேல் இருக்கிற அக்கறை எனக்கு புரிகிறது. இருந்தாலும் நான் முதலிலேயே சொல்லிவிட்டேன். அது தினகரன் ஆனாலும் சரி, அலை ஓசையானாலும் சரி, எந்தப் பத்திரிக்கையானாலும் சரி, அந்தப் பத்திரிக்கைக்கு அரசு அல்லது அரசைச் சேர்ந்த

துறைகள் அல்லது இந்த வியாபாரத் துறையிலே ஈடுபட்டிருக்கிற அந்தக் கழகங்கள், என்ன விளம்பரங்களைத் தர வேண்டுமென்று விரும்புகின்றனவோ, அவை இந்த அரசு மூலம் விளம்பரங்களாக தரப்படும். தரமான பத்திரிக்கைகள், நல்ல பத்திரிக்கைகள், மக்களுக்குப் பயன்படுகிற பத்திரிக்கைகள் என்கிற அடிப்படையிலே அது பரிசீலிக்கப்படும்.

மாமல்லபுரத்தில் ஒலி-ஒளி காட்சிகள்.

*வினா எண் 671—திரு. இரா. தாமரைக்கனி: மாண்புமிகு செய்தி அறநிலைய அமைச்சர் கீழ்க்கண்ட வினாவுக்கு விடையளிப்பாரா—

மாமல்லபுரத்தில் ஒலி-ஒளிக் காட்சிகள் ஏற்படுத்தும் செயற் குறிப்பு எந்நிலையில் உள்ளது?

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன்: ஒலி—ஒளிக் காட்சி அமைப்பது பற்றிய திட்டங்கள் அடங்கிய அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டு இந்திய அரசின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசு பரிசீலித்து அனுப்பிய பின் முடிவு எடுக்கப்படும்

திரு. இரா. தாமரைக்கனி: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாமல்லபுரத்தில் ஒலி-ஒளி காட்சி அமைப்பதற்கு 1968வது ஆண்டு, மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து ஒப்புதல், அதாவது அஷூரன்ஸ் வந்ததாகத் தெரிகிறது. இப்பொழுது காலதாமதப் படுவதற்குக் காரணம் என்ன என்று அறிய விரும்புவதோடு, மத்திய சர்க்காரால், மாமல்லபுரத்திலே ஒலி-ஒளி காட்சி அமைக்க காலதாமதம் ஏற்பட்டாலும், தமிழக அரசே ஒலி—ஒளிக்காட்சி அமைக்க ஆவன செய்யுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஆர். எம். வீரப்பன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, டாக்டர் கரன்சிங் அவர்கள் முன்பு மத்திய அரசிலே சுற்றுலாத்துறை அமைச்சராக இருந்தபொழுது, 1971ஆம் ஆண்டு, சென்னை வந்தபொழுது, அவர்கள் மதுரையிலே மீனாட்சியம்மன் கோவில் ஆலயத்திலே, அப்படிப்பட்ட ஒரு, ஒலி—ஒளிக் காட்சி அமைக்கலாம் என்று அறிவித்த திட்டத்தை அங்கே சிலர் எதிர்த்ததன் காரணமாக, அதை மாற்றி, மாமல்லபுரத்திலே அமைக்கலாம் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு, இந்த மாநில அரசு, பல்வேறு முறைகளில், நேரங்களில், வற்புறுத்தியுங்கூட, அந்தத் திட்டத்தைப்பற்றி, நாடாளுமன்றத்திலே அறிவித்தும், அது செயல்படவில்லை. பின்னாலே, 1977ஆம் ஆண்டு ஜனதா கட்சி ஆட்சிக்கு வந்ததற்குப் பிறகு, நமது தமிழகத்தின் முதலமைச்சர் புரட்சித்